

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

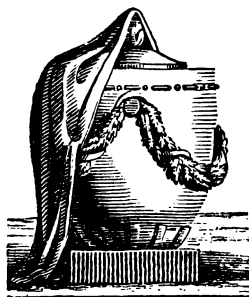
Louise Frederikke Hempel.

Galer

ved

Louise Frederikke Hempels

Jordfærd.

(Manuskript.)

Trykt i det Hempelske Officin i Odense.

I Huset.

Urede Sørgesforsamling! det er en tung og sørgelig Pligt for mig, at tale ved denne elskede Piges Jordefærd, og naar jeg skuer den af Sorg sønderknust Moder og dybt nedbøiede Fader, saa svigter mig ogsaa næsten al Kraft dertil. Selv har jeg mistet hvad der var mig det Kjæreste paa Jorden; jeg veed, hvad det er at tabe det, man inderlig elsker, og derfor er mit Hjerte i dette Øieblik fuldt af Sorg og veemodig Medfølelse i mine Venners store og uoprettelige Tab, og derfor frygter jeg for, at jeg ikke kan tale som jeg burde, og ingenlunde som jeg ønskede. Modtager derfor, kjære Venner! mine Ord med Overbærenhed, og dømmet i Kjærlighed! mit Ønske er alene, at tale et Par Ord til Trost for vore fælleds dybt sørgende Venner, den høit bedrovede Fader og Moder.

Skrinlagt ligger der deres eneste elskede Barn, der unlig prangede som en blomstrende Rose i Skjønhed og Ynde, og som var deres Hjertes Glæde! Luffet er det klare Dø, der vidnede om

en lys Forstand og herlige Sjeleevner. Matte hvile nu de Hænder, der før saa gjerne sysselsatte sig med qvindeligt Arbeide! Taus er nu den Mund, som saa ofte glædede os med sit Smil og ved sin venlige Tale! Forkrænkkeligheden har rørt den ædle Skikkelse, som var os alle saa saare kjær, Døden har krævet sit Bytte, og — borte er hun, som skulde have været sine Forældres Trøst i deres Alderdom, som hun altid var deres Haab og Glæde!

Underfuld er Herrens Veie,

Vi — af vi — forstaae den ei.

Nei, før kunne vi tælle Sandkornene ved Havets Strand, ja Draaberne i Havet selv, end vi kunne udgranske Herrens skjulte Raad; men altid maae vi troe, som Christne, at de ere de bedste, selv da, naar vore Hjerter saares paa det haardeste; og altid maae vi troe, som Christne, at Gud er vor gode og kjærlige Fader, endogsaa da,

naar Sorg og Noie

presser Taarer af vort Die,

og derfor maae vi ogsaa, Fader og Moder, som her staae dybt nedboiede ved deres eneste elskede Barns Liig, derfor maae vi Alle, som inderligt have elsket den vakke, hilde, hedengangne Pige, midt i Sorgen tænke: „Guds Veie ere ikke vore

Veie, og hans Tanker ikke vore Tanker; men alle Herrens Veie ere idel Wiisdom, Misfundhed og Raade, derfor ssee ikke hvad vi ville, men hvad Gud vil!“

Men — Hjertet har ogsaa sine Rettigheder, og derfor maa det være os tilladt at sørge og græde ved vore Elskedes Bortgang. Standser derfor ikke Deres Graad, men ofrer den Hedengangne en venlig Erindrings Taare, Alle de, som have elsket den ædle unge Pige, saalænge hun vandrede iblandt os! Og idet vi sidste Gang skue de kjære Levinger, og give hende det sidste Farvel med til Graven, sige vi med inderlig Beemod: „Du var os Alle saare kjær! Fred med dit Støv!“

Vi see her stadfæstet, kjære Venner! hvad Herrens Ord siger: „See, Du haver sat mine Dage som en Haandbred, og mit Livstid er som Intet for Dig; visseelig, hvert Menneske er idel Forgjængelighed, hvor fast han end staaer;“ thi nylig vandrede hun iblandt os, munter og frisk, og nu ligger hun affjelet i sorten Kiste! —

Vi see her stadfæstet, hvad Herrens Ord siger, „at Mennesket, født af en Kvinde, lever en stakket Tid; gaaer op, som en Blomst, og affkjæres, og flyver som en Skygge, og bestaaer ikke;“ thi hun, som nu er Dødens Rov, var nylig i Besiddelse af alle Livets Glæder. Men vi bør vende vore Tanker bort fra det Forkrænkkelige, og bort Sind fra

det Jordiske, og tænke paa, at der er et bedre Liv efter dette, hvortil vi alle indgaae ved Døden, og dertil er vor unge Veninde nu ogsaa indgangen. Vel sandt! hun har tabt Jordens Glæder, men hun har vunden Himlens Salighed. Hun har mistet jordiske Venner, men hun har vunden bedre Venner hidsæt; hun har forladt Fader og Moder her, men er indgaaet til langt større Fryd hos den himmelske Fader. Alt, hvad hun har tabt paa Jorden, har hun vunden langt herligere igjen i Himlen, og der er hun tillige befriet fra al den Sorg og al den Trængsel og Møie, som maaskee forestod hende her i Verden, dersom hun skulde have levet længere.

Det er ei heller de, som gaae bort, der ere at beklage, men de, som have elsket dem, og som staae tilbage ved deres Liig med Sorg og Bedrøvelse, og med Savn og Længsel i det sønderknuftet Hjerter. Derfor maae Fader og Moder ogsaa sørge og græde ved Datterens Baare; men De maa holde Maade med Deres Sorg, kjære Venner! og tænke paa, at Deres Louise nu nyder en Lykke, som er mangefold større end den, som De med al Deres Kjærlighed var istand til at berede hende her paa Jorden! Glemmer ikke, at Sorgen ei maa boe saaledes i vore Hjerter, at vi glemme de Levende for de Dødes Skyld, og at De derfor vel maae græde og sørge med hinanden, men ogsaa trøste og

glæde hinanden, for at Sorgen ei skal nedbryde Deres Helbred, og Døden maaskee kræve flere Dø- fere! Troer paa Gud og forsager ikke! Snart ere Livets korte Vandringdage forbi, og da skulle De hiiset igjen samles med hende, som De har el- sket saa høit, der, hvor der ikke er Død og Skils- misse, da skal Deres Glæde vorde fuldkommen og ingen skal tage Deres Glæde fra Dem! Vel veed jeg, at Hjertet bløder og Taarer flyde, og at Sor- gen nedtrykker Dem; og endnu længe ville Deres Taarer flyde, naar De skue den Grav, som gemmer Deres elskede Louise's jordiske Levninger; men jeg veed ogsaa en Trostekilde, som flyder evig og aldrig udtømmes, og det er Guds hellige Ord; og jeg veed en Ven, som aldrig svigter i Lykke og Ulykke, i Liv og Død, og det er vor Frelser Jesus Christus; herhen vil jeg vise Dem og alle de, som sørge ved dette Liig, eller ved Tabet af dem, som vare deres Hjerter dyrebare! Uden Guds Villie falder ikke en Spurv til Jorden, og han styrer vor Skjæbnes Gang, os til Fred og Frelse, selv da, naar Sorgens sorte Nat omgiver os, og naar vi vandre under idel Nød og Prøvelse og Møie! Kaster derfor al Deres Sorg paa Herren, og han skal være Dem naadig, og skjænke Deres sørgende Hjerter den Trost, hvortil De nu saa høilig trænger og som Mennesker ei formaae at give Dem! Hæ- ver med Tro og Tillid det taareblandte Dø til

Himlen og til Gud, og b sier Dem ydmygelig og hengivne under Guds Haand, saa skal han igjen i sin Tid herligen oph ie og trøste Dem! Døden kunne vi ikke fravriste sit Bytte, men med Christentro i blødende Hjerter maae vi sige:

Herren gav, Herren tog,
Hans Navn være lovet evindelig!

A m e n !

I Kirken.

Sørgende Venner! vi have ikke her noget blivende Sted, men vort Borgerskab er i Himlen, vi ere Fremmede her paa Jorden, Gæster som alle vore Fædre, og vore Dage ere som Græsset paa Marken og som Blomsten ubi Enge, der staaer idag i fulde Herlighed og Pragt, men afmeies imorgen og visner, og hvis Sted ikke kjendes mere. Idag leve vi og frydes ved Livet; inden føie Tid maaskee vi ere Dødens Kov og Gravens Bytte. Disse Religionens Sandheder og Erfaringens Lærdomme see vi dagligen stadfæstede, og derom overbevise os nærværende Dødsfald. Thi hvo er det vel, som hviler i denne Kiste? Det er ikke en udlevet Mand eller Kvinde, som træt af Livets Møie og mæt af Dage er indgangen til Hvile; det er eiheller en Lazarus, hvem Sygdom og legemlige Lidelser i mange Aar har hjemføgt; nei, det er kjærlike Forældres eneste Barn, der nylig vandrede iblandt os med Liv i Diet og med Glæde i det unge Hjerte.

Hvo er det, som hviler i denne Kiste? Det er ikke en Mand eller Kvinde, som ubegrædt og usavnet gaaer til Hvile; nei, det er en skøn og ædel Pige, der med en reen Sjæl i et smukt Legeme glædede sine Forældres Hjerter ved sin Gudsfrøgt, ved sin Hengivenhed og ved sin Ynde. Ved hendes Død flyde Faders og Moders Taarer; ved denne Kiste sørge den Hedengangnes Ungdoms Veninder, som altid bære hende i deres Hjerter og som længe vil savne hende; ved denne Kiste sørge vi Alle, som veemodig beklage den Saliges alt for tidlige Bortgang.

Ved denne Kiste røres ethvert følende Hjerter til Veemod, og vi stemmes Alle til alvorlige Betragtninger, naar vi overveie, at den Afdøde for kort siden vandrede iblandt os i sin Ungdoms Baar, med Roser paa sin Kind og med Munterhed i det unge Hjerter, som et Billede paa Sundhed og Glæde, og nu ligger hun som Forraadnelse's Offer i den snævre Kiste.

Denne Kiste lærer os tydeligt og kraftigt, at Mennesket er kun Støv og Aske, og at

„vor' Dage foer som Skib, der
seilend' ere paa Havets Bølgeaar.“

Den lærer os, hvor afmægtig Mennesket er i al sin Kraft og Styrke, naar Gud tager hvad Guds er; og at vort Liv er kort og flygtigt, og at det er høist

usikkert at bygge paa et langt Liv, om vi end ere unge, stærke og kraftfulde.

Mange staae vi her om denne Kiste, og ikke Een af os ahner, hvo der først skal følge vor afdøde unge Veninde paa Dødens mørke Bei. Maaskee har denne vor sidste Fiende allerede igjen kaaret sig et Offer, og udraaft sin haarde kolde Haand for at saare og adskille elskende Hjerter.

Lader os dog, kjære Christne! ikke vandre kolde og tankeløse gjennem Livet, som de, der see og høre, og dog hverken see eller høre; men lader os lære at tælle vore Dage, at vi maae bekomme Wiisdom i vore Hjerter! Lader os betænke, hvor snart ogsaa vi kunne døe, og derfor itide berede os til en salig Bortgang fra denne Verden, ved at lægge Bind paa Dyd og Herrens rette Frygt!

Det Jordiske maa blive til Jord igjen, og det Forkrænkkelige maa underkaste sig Forkrænkelig-
dens Lov, men det Aandelige og Evide i Menne-
sket doer aldrig, men bliver altid ved; derfor hviler ogsaa Støvet alene af vor ædle unge Veninde der i Kisten. Hendes bedre Deel, den udsødelige Aand, er i Guds Rige. Uskyldig og reen, ube-
smittet af Verdens Laster, er hendes Sjel ind-
gangen i Lysets Rige, i Aandernes Hjem, til Guds Samsund, og nyder nu en Salighed, som intet Die har seet og intet Ore har hørt, og hvorom intet Begreb kan opstaae i noget Menneskes Sind.

Saa ville vi da ledsage det kjære Stov til Graven, og ønske, at det maa hvile i Fred; og til Gud ville vi bede, at han vil skjænke den dybt bedrøvede Fader og Moder Trost og Fred, og os Alle efter velført Liv en salig Død!

Naar mit Hoved sig skal boie,
 Naar sig løbner Støvet's Baand,
 Fader! Fader! i det Høie,
 O annam du da min Aand!

Som min Frelser, vil jeg mig
 Overgive, Gud! til dig,
 Du vil mig i Raade høre
 Og til evigt Liv mig føre!

A m e n!

Dybt sørgende Medchristne!

Da jeg sidst stod i dette venlige gjæstfrie Huus, i denne Familiekreds, saae jeg lykkelige Forældre, en Datter vandre ved deres Side, som liig en Kjærlighedens Engel forsødede de ømme Forældre Livets Alvor, som ved sit venlige Væsen stræbte at gjengjelde dem den Omhu og Flid, de havde anvendt paa hendes Opdragelse. — O! hvor have ei Livets Scener nu forandret sig! Herren har i sin Wiisdom forvandlet Lykkens Soelskin til mørke Nat; sorgbetyngte og dybt nedbøiede staae nu de fordum glade og lykkelige Forældre; thi Allherren har taget den bedste Skat fra dem, den elskede Datter, deres Livs høieste Lykke. Bør vi ei dristes til at gaae irette med Allstyreren, naar han tilskikker os en Lod, som vi saa inderlig ønskede at afvende; i vor dybe Sorg, fulde af Ydmyghed og Hengivenhed, udbryde vi dog ofte: „Herre! hvorfor har Du beredt os dette?“ Held os, Erfaring og Guds Ord skal stedse give dette trøsterige Svar: i den viseste Hensigt er os alt beredt.

Omme Forældre! ogsaa Eders dybe Sorg har sin Hensigt: denne spæde Plante, som I have opelsket med faderlig og moderlig Omhu, dette elskelige Væsen, hvis af Naturen herlige Evner I saa fortrinlig have uddannet, skue I ei meer her-neden; Herren havde hende kjær, derfor hastede han med at tage hende til sig; han har kun om-skyttet Planten fra Jordlivets Skyggedal til Lysets herlige Egne; det elskede Barn til sit himmelske Rige, at dets herlige Evner, som her kun spirede, hisset kunne fuldkommen udvikle sig. Ja didhen, til hine milde Egne, hvor kun Fred og Kjærlighed boer, hvor ei Sorg, ei Lidelser meer rører Stovets Barn, er du henvandret, du unge Pige i Livets Vaar, du, din Faders Haab, din Moders Glæde, du Alles Yndling, du livlige, kjærlighedsfulde Væsen! Ewig Fred og Salighed er den Binding, du efter dit korte skyldfrie Liv her paa Jorden hisset har erhvervet dig. Sorg og Veemod opfylde Alles Hjerter, som have kjendt dig, men især de omme, dig inderlig hengivne Forældres.

Hvor gjerne ønskede vi ikke at husvæle deres dybtsørgende Hjerter, men ei formaae vi det i disse bittere Dieblikke; men det vide vi, at Gud er god og miskundelig, at han ei lægger større Byrder paa sine Børn, end han giver Kraft til at bære; det haabe vi, at atter komme skal den Dag, da det Sandheds Ord, som lærer, at alle Ting skulle tjene

dem tilgode, som frygte Herren, som lærer, at vore forklarede Venner ved Døden ere indgangne til himmelsk Fred, at Døden kun adskiller, for atter at forene, at Baandet kun brister, for atter at knyttes og det for evigt; det haabe vi med fuld Fortrøstning, at Religionens blide trøstefulde Lærdomme skal vise sin mildnende Kraft paa deres saarede Hjerter; det haabe vi til dig, o bedste Fader! og du opfyldte hjærlig vor Bøn! Fulde af christelig Tillid og Hengivenhed udbryde vi med Digteren ved den Forklaredes Baare:

Dit Liv var kort, en venlig Morgenrøde,
 Din Død var haard, du vandt idet du døde
 En evig, herlig, navnløs Salighed.
 Græd da ei Fader her ved hendes Baare,
 Fæld ikke, Moder! Beemods bittre Taare,
 Som Engel lever hun hos Gud i Evighed.

A m e n!

